

kristelige Ungdomsforeningers Tjeneste og mange andre Steder, hvor de kommer til at tjene Kristendommens Sag uden at behøve teologisk Embedseksamen. Jeg tror, der deri ligger noget af Forklaringen paa, at der maaske ikke er saa mange, som tager denne Eksamen. Men om dette i det store og hele forringer Menighedsarbejdet i Landet, er jeg stærkt i Tvivl om.

Det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (Marie Hjelmér) paatog sig det Hvert at være Ordfører for Venstres Kvinder her i Tinget. Jeg takker derfor, men jeg vil alligevel helst have Lov til selv at være Ordfører for Partiet Venstres Kvinder i denne Sag. Det ærede Medlem sagde nemlig, at vi støttede Kirkeministeren i, at Kvinderne ikke er værdige til at være Præster. Man kan nu gentage en saadan Paastand saa mange Gange, man vil, derfor bliver den ikke mere rigtig. Man hører rundt omkring bestandig denne Anke, at Kvinderne er ikke værdige til at blive Præster. Værdige — det er der nu slet ikke Tale om i dette Tilfælde. Venstres Kvinder kan have en forskellig Opfattelse af dette Spørgsmaal, saa hvis de skulde udtale hver sin Mening, kom der maaske til at foreligge Udtalelser i forskellig Retning, men eet er vi alle sammen fuldt ud enige om, det vil jeg gerne skarpt understrege. Vi er fuldt ud enige om, at der her absolut ikke kan være Tale om værdig eller uværdig. Det er absolut ikke Tanken derom, som er Motiveringen for vor Stilling til dette Spørgsmaal. For mig personlig staaer det nærmest — den højtærede Kirkeminister udtalte det samme — som et indre kirkeligt Spørgsmaal, og da jeg ikke finder, at Udviklingen indenfor Kirken er naaet dertil, at man finder det rigtigt og naturligt at have kvindelige Præster, vilde jeg anse det for urigtigt af Rigsdagen at træffe Bestemmelse i saa Henseende nu. Det kan først ske, naar Udviklingen er naaet frem til dette Punkt. Der bliver saa tidt talt om, at der gaar en Skare kvindelige Teologer, som sukker efter at blive Præster. Se, nu er dette Land ikke saa overordentlig stort, og Navnene paa de Mennesker, der gør et godt og dygtigt Arbejde, vil ret hurtigt komme frem, dels i Pressen, dels ved store Møder. Man er da ikke udsat for, at ens Navn bliver hemmeligholdt, og det er da ogsaa det, som har givet Anledning til, at Lægmandene er kommet ind som Præster, idet de gennem deres Arbejde i Menighederne har kaldt Opmærksomheden hen paa sig som nogle, der kunde være praktiske og gode Arbejdere at faa ind i Folkekirken. Jeg kender Mænd, som har arbejdet i den indre Mission,

og Mænd, som har arbejdet i den ydre Mission, og jeg kender Dr. phil.'er og andre Mænd, som gennem deres praktiske kristelige Arbejde netop har vist saadanne Evner, at Menighederne har ansøgt om at faa dem til Præst. Jeg færdes meget omkring i kirkelige Kredse og paa Møder, men det er mig ganske paafaldende, at de kvindelige Teologer, af hvilke der siges at skulle være fjorten, i en forbavsende Grad holder sig tilbage, i alt Fald ikke har gjort sig bekendt ved noget særligt Arbejde eller særligt Initiativ i saa Henseende. Nu kan man finde det meget paaskønnelsesværdigt, at Mennesker er beskedne og holder sig i Baggrunden og ikke trænger sig paa ved enhver Lejlighed, men her er dog et Omraade, hvis man kæmper for en Sag som denne, hvor man ved sit Initiativ og sin praktiske Indsats i Menighedsarbejdet kunde gøre sig bekendt og derved dokumentere overfor hele Kirkefolket, at disse teologiske kvindelige Kandidater sad inde med saa store og betydelige Evner paa det kirkelige Omraade, at man ikke burde formene dem Stillingen som Præst i Folkekirken. Dette er det ganske praktiske Ræsonnement, som jeg ikke kan lade være med at fremkomme med, og jeg spørger: Hvor er de kvindelige Kandidater, hvorfor hører man aldrig til dem, hvorfor kalder de ikke paa Opmærksomheden ved de Evner, de mener at have, og som de maatte sidde inde med, til Gavn for Kirkens Sag?

Dahl: Den højtærede Kirkeminister udtalte i Anledning af mine Bemærkninger om de første Linier i Lovforslaget, hvor der staaer: „Foruden teologiske Kandidater, . . . kan der gives“ o. s. v., at jeg jo selv var klar over, at der deri ikke laa noget i Retning af, at ogsaa Kvinder, som var teologiske Kandidater, skulde have Adgang til Præsteembeder; da jeg i min Ministertid to Gange havde fremsat Forslag om Kvinders Adgang til Præsteembeder. Det er ganske rigtigt, at jeg er fuldstændig klar over, at det ikke ligger deri, og at altsaa Kvinder skal have en særlig Adgang; men Ordene er, som de lyder, ikke i sig selv klare, og jeg mener, at en Lov skal være saadan, at den i sig selv er saa klar som muligt. Det er det, jeg har gjort mig til Talsmand for, og det vil jeg gøre mig til Talsmand for ved enhver Lejlighed, hvor der er Tale om Loves formelle Affattelse.

Et af Hovedpunkterne baade i den højtærede Ministers Udtalelser og nu i den ærede Ordfører for Venstres Udtalelser, et Punkt, som jeg ogsaa selv var inde paa forleden, er dette, at man ved et saadant Forslag skal